

meer met het koperen emmertje, maar met 'het fatsoenlijke kabasje' – te wandelen door de Rotterdamse straten. Vooral omdat het dan kermis was. 'Wie de bijna zeventigjarige vrouw zoo rustig. . . . door de kermisdrukke heen zag schuiven. . . , zou niet hebben vermoed, dat het ouderwetsche donkere hoedje een hoofd dekte, zoo helder als schaars gevonden werd. . . . Wie. . . kon ook weten dat haar gang geen ijdel kermisloopen was, maar de ommeegang van een wijsgerigen, alles opmerkenden, kennis garenden en het oordeel scherpenden geest' ⁷⁴). Wie dit niet van Anagrapheus aanneemt, zie Maria op de Grote Markt Erasmus groeten!

III. MARIA EN ERASMUS

De passage, die hiervan vertelt, geeft wel een zo aardig beeld van de Rotterdamse kermis, de stijl van het verhaal is voor Anagrapheus zo kenmerkend, het boekje tenslotte is zo zeldzaam, dat ik me veroorloof ze volledig te citeren. Ook hier is Maria weer helpend bezig. Men hore slechts.

'Hier in de kermisdrukke vond haar welwillende dienstvaardigheid alras eene uiting, die een ouden kennis wel te stade kwam. Op de groote markt, waar men bezig was de spellen op te zetten, zag ze een oud vriend aan het werk, bezig op de weer ingepachte plaats, waar ze hem al voor jaren gevonden had, zijn reeds opgestelden mallemolen weer af te breken. Hij had er altijd goede zaken mee gemaakt, nu evenwel was, zooals hij haar verhaalde, een tweede op de komst, een nieuwerwetsche, veel sierlijker draaimolen met paarden en leeuwen, daar de zijne treurig bij af zou steken en waar bovendien veel meer personen tegelijk in konden plaats nemen ⁷⁵). De eigenaar van die nieuwigheid was niemendal tevreden met de afgelegen plaats, die aan hem was toegewezen. Hij wilde nu met den ouderwetschen draaimolen een ruiling aangaan en hem op zijn staangeld van dertig gulden, tien gulden verhooging geven. Het aanbod scheen billijk en hij dacht er gebruik van te maken. 'M'n lieve man', zei Maria, 'verkoop je recht niet, maar geef 'm je plaats voor een deel van de winst, en help 'm op de uren, dat de baas er niet bij kan zijn, dan behoeft zijn molen nooit stil te staan. Ik zal, als je weg bent, je oude molen wel bedienen; zoo snijdt het mes aan twee kanten.' En waarlijk, ze leende er zich toe; zoolang als de kermis duurde, zag men haar op gezette